

HISTORIA DE DUES GOTES D'AIGUA

Carles Miguel Salvi

Hi havia una vegada un parell de gotes que vivien dalt d'un núvol; l'una era gran però resistia molt bé els canvis de temperatura, l'altra era just el contrari, era petita però sempre s'estava queixant del fred o del calor. Les dues eren bessones i sempre estaven molt unides, encara que algunes vegades renyien i es separaven, però al cap de poc temps tornaven a estar juntes. Eren diferents de les altres gotes que sempre es quedaven a casa, esperant caure amb la pluja i a qui no els agradava jugar, ni tampoc renyir amb ningú com elles. No eren les gotes típiques.

Un dia les dues havien renyit perquè havien fet una carrera i no es posaven d'acord amb qui havia guanyat i es separaren. La gota petita va anar a explorar el núvol, però aquell dia feia fred i va començar a ploure. La gota petita va caure del núvol amb les altres gotes i va anar a caure a un oasi a l'est

del desert del Gobi molt prop del seu límit, però dins encara del desert .

El mateix dia de la caiguda de la gota petita, la gota gran va decidir anar a buscar-la perquè se sentia sola. La va buscar per tot el núvol però no la va trobar. Tampoc ella sabia que plovia i també ella va caure a l'escorça terrestre, va caure un centenar de quilòmetres a l'oest de la serralada de l'Himàlaia.

La gota petita, que si recordem estava en un oasi i no podia eixir d'allí, volia vore món però no es volia assecar i va optar per quedar-se allí fins que passara un miracle o alguna cosa pareguda per a poder eixir d'aquell oasi, que, segons la gota, era un bassal repugnant.

La gota gran se les veia molt malament, pitjor encara que la petita. Estava al cim d'una muntanya congelada on hi havia un cràter que s'havia omplert d'aigua congelada. I hi estava apegada al gel.

Un dia, l'oasi de la gota petita va ser punt de descans d'un tuareg i el seu camell va començar a beure i la gota petita va pujar-li pel morro fins a arribar a la punta de l'orella i va pensar que aquella cosa grossa amb quatre potes devia ser un bon transport que li permetria vore el món.

Poc temps després de caure, la nostra gota congelada va tindre la sort que un alpinista, segons ella un pal que augmentava i disminuïa de grossor amb potes, va recórrer el cràter i va arrancar un trosset de gel on estava ella apegada. Després, en baixar al campament base, es va quedar en un bol de cuina per no extraviar-se i tornar a congelar-se

La nostra goteta havia arribat a una aldea enorme, segons ella, petita, segons els habitants de l'aldea, i va decidir abandonar la cosa grossa amb potes —el camell— per a ficar-se al turbant d'un home flac, segons ella un pal molt llarg i gros amb potes, que la dugué a una ciutat poc important on hi havia molts pals amb potes —persones— molt afanyats a fer el seu treball per guanyar uns trossets brillants i de colorins segons ella molt pesants —monedes— que canviaven per aliments i objectes.

Quan va eixir de la muntanya i va guaitar, la nostra gota gran va vore una extensio plana en totes les direccions i una ciutat a la llunyania, però com que feia molta calor va decidir tornar dins de l'equipatge

Una vesprada, la gota xicoteta va vore entrar a la ciutat més pals amb potes —persones— però entre l'equipatge estava la gota gran i va correr a reunir-se. Jjuntetes van decidir anar-se'n, però no sabien com, al final decidiren anar-se'n amb els alpinistes nouvinguts.

Quan els alpinistes se n'anaren, elles estaven acomodades entre gots i plats, i varen estar un parell de dies descansant.

Un dia, el que duia l'equipatge amb les dues gotetes es va caure i les dues gotetes varen eixir volant. Per sort varen caure juntes, però els alpinistes ja se n'havien anat, per la qual cosa varen haver d'esperar-se a uns altres pals amb potes —persones— per a poder anar-se'n.

Un matí aconseguiren pujar a una cosa que es movia fent girar els peus i anava molt ràpida i era molt gran —camió— i es ficaren dins un tub que tenia fora

—tub d'escapament— on bufava molt d'aire, tant que les va fer caure i hagueren de tornar a esperar, però al poc de temps passà una cosa igual però mes xicoteta —cotxe— i com que ja sabien on no s'havien de ficar arribaren dins aquella cosa fins a Rússia.

A Rússia, el cotxe parà i per no anar cap enrere decidiren baixar, però era hivern i es congelaren. La gota xicoteta estava pensant com eixir d'allí, però la gota gran estava tan enfadada que li tornara a passar això que no li va ajudar gens. Varen estar allí deu dies i al final es fongueren i pogueren arribar a una casa on descansaren dins el barret de l'amo; però l'amo se n'anà de viatge a la Rússia europea i allí les dues gotes baixaren del barret i travessaren la ciutat en un aparell que tenia només dos peus que es movien quan pujava el pal amb potes —bicicleta i persona— fins arribar a una casa gran —estació— d'on eixien cucs que eren extremadament llargs i que anaven a tota velocitat i ni tenien peus —tren.

Les gotes decidiren pujar però en saber que eixa màquina tornava, es tiraren i es quedaren apegades al pèl d'un gos que estava prop.

El gos era d'unes persones que estaven de vacances a Rússia i tornaven a Espanya, però primer passarien per França. A França, no els passava res perquè es quedaven en una casa alta on només dormien —hotel— però tenien curiositat i eixiren apegades a la camisa del pal amb potes —home— just el dia de la torre Eiffel. Dalt, un pardal xocà contra el pal amb potes i s'apegà les gotes al bec, però poc després tornà a xocar, però ara contra un mur d'un lloc on sortien coses que volaven sense moure les ales

—avions. Les gotes es mogueren cap a l'entrada, però caigueren al clavegueram de París. Allí cada dia és terrorífic. Un dia perseguides per una criatura amb dentoles i cua pelada —rata—, un altre per una mutació de mosquit que havia augmentat vint vegades i havia perdut les ales. I a més sempre entre la foscor i les tenebres.

Era un dia com un altre en les clavegueres i les gotes estaven fartes. Per casualitat, arribaren a un salt d'aigua i eixiren del clavegueram, però amb tan mala sort que les aspirà una màquina quadrada amb peus mòbils i coses girant arran de terra. Passar per aquells tubs plens de pols i acompanyar el fem fins a l'abocador era pitjor que les clavegueres. Per sort, s'evaporaren, però en aquell moment començà a ploure i tornaren a baixar caigueren en un paraigua i del paraigua caigueren a la mà del pal amb potes amb qui havien estat a la torre Eiffel. Tornava a Espanya, però en pujar a la cosa amb ales que vola sense moure-les les tirà a la cinta transportadora, s'apegaren a les maletes i a Espanya tornaren a la cinta transportadora, agafaren un altre vol i tornaren a França. En el vol de tornada s'havien posat en una nau on hi havia monstres amb vuit ulls i que caminaven sobre fils.

Al final, decidiren sortir del compartiment de càrrega, però no sabien per on eixir. Li pegaren mil voltes a la cosa i al final trobaren un forat per on eixir. Quan eixiren feia tanta calor que ara sí que arribaren als núvols; i quina casualitat que va ser el núvol d'on havien eixit.

NOU PAÍS, NOVA CULTURA

Rocío Orrico

Ja havia arribat, 28 de juny de 1991, el meu 15é aniversari, que estava celebrant ací a la meua terra, Equador, en una vesprada calorosa i seca. Tenia moltes ganes d'aquesta celebració per una banda, però molt poques per l'altra. Els 15 anys era l'edat en la qual ja et consideraven una dona. Ja eres major i responsable, però per aquesta raó havies de fer com les dones, deixar-te els estudis i començar a treballar del que pogueres i amb els recursos que tingueres.

Jo no era de les persones més riques d'Equador, i només vaig poder treballar netejant cases diàriament. Els primers anys no em va resultar molt pesat perquè encara era jove, però quan van anar passant els anys cada vegada anava cansant-me més i més, i les úniques coses que m'impulsaven a continuar eren els diners, que sabia que necessitava.

Vaig conèixer un xic, anomenat Jeremy, a Quito quan vaig anar allà a treballar, i ell, que treballava

d'obrer i es coneixia molt bé la ciutat em va ajudar a trobar la casa on havia de treballar. Era un xic alt, bru i amb els cabells llargs, a banda de simpàtic i divertit. Així que em vaig enamorar d'ell i ell al mateix temps de mi, i junts ens vàrem instal·lar a una xicoteta casa als afores de Quito.

Després de tres anys, quan jo tenia 18 i ell 20, ens casàrem i vàrem tindre una filla anomenada Salma, i a l'any següent un fill, Cristian. Però les coses es varen complicar a Equador. Vàrem canviar de president, i aquest únicament pensava en ell mateix i no es preocupava pel país ni pels seus habitants. Així que eixe any van emigrar una gran quantitat d'equatorians, i entre ells Jeremy, que va haver d'estalviar 3.000 pesos per poder viatjar fins València com a turista.

Quan va arribar allà, s'instal·là en un barri, en el qual va trobar treball com obrer i va llogar un pis per viure. Durant els dos primers mesos va viure molt bé, amb el treball que tenia podia pagar-se el lloguer i encara li sobraven prou diners per menjar i estalviar. Tot i així, al mes següent no va anar tan bé, no era ni per diners ni per salut, només era perquè sabia que aquest era l'últim mes que podia estar a Espanya, si es quedava un mes més seria il·legal i açò volia dir que qualsevol policia en qualsevol moment el podria fer tornar a Equador.

Però les coses continuaven malament a Equador, i va pensar que es quedaria almenys aquest any, i si fera falta l'any següent se'n tornaria. Durant eixa temporada les coses li van anar molt bé, va reunir una nombrosa quantitat de diners, així que vaig pensar

jo també d'anar a Espanya amb els meus fills. Vàrem agafar un avió i ens instal·larem allà tota la família junta en la casa de lloguer, i encara que sabíem que a nosaltres també se'ns acabarien els visats de 3 mesos, no sé per què, jo pressentia que tot aniria bé.

Ja era agost, final d'estiu, i naturalment calia trobar una escola per a Salma i per a Cristian, així que després de buscar molt, vàrem trobar una escola en el barri, que estava bé, i allí els vàrem apuntar, amb un únic inconvenient, no hi havien places per a línia en castellà, només en valencià, així que al final no vàrem tindre més opció que apuntar-les a valencià.

Els primers dies Salma no entenia moltes coses, però com tots els seus companys li parlaven en valencià, es va adaptar i va anar fent amics, i encara que nosaltres no li podíem ajudar molt en casa ja que no parlàvem valencià, al llarg de l'any va progressar fins que va tindre un nivell de valencià igual al de qualsevol xiquet d'Espanya, i és que l'única cosa que la diferenciava dels espanyols era la pell, que la tenia més fosca, perquè ella mateixa i tots els que l'envoltaven la consideraven espanyola, fins i tot valenciana: li agrada el menjar, la música, la forma de viure, i a banda ¡tots el llibres que es llegia eren en valencià!

Encara que a nosaltres no ens agrada, el seu país Equador és estrany per a ells, i tot açò es va demostrar, quan un dia veient la televisió tots junts, va sonar l'himne d'Equador i aleshores el meu home i jo esclatàrem a plorar, i Salma i Cristian ens miraven estranyats i ens preguntaven per què ploràvem en sentir aquesta cançó tan estranya, i és que ells no

sabien que aquesta cançó era l'himne del nostre país, Equador, on tots nosaltres havíem nascut i encara que per a ells Equador és un país desconegut, sempre és i serà el nostre país.

CONSEQÜÈNCIES DE LA FAMA

Cristina Bauset Pastor

Hi havia una vegada, una adolescent de 15 anys que es deia Sara. Sempre el seu desig havia sigut ser una famosa actriu i cantant. Ara està pensant a presentar-se a un concurs televisiu. Com que són vacances d'estiu, no té problemes amb l'escola. Ha cridat i s'ha presentat per al càsting.

Hui de matí té la primera prova a la ciutat. A les 8:30, ha d'estar ja allí per a fer cua.

Després de 2 hores i 30 minuts esperant, li toca. En la cua, Sara ha fet moltes amigues, totes amb el mateix desig "SER UNA FAMOSA ACTRIU I CANTANT".

Sara ix del càsting, tota emocionada i alegre, i li diu a sa mare:

—Mare, mare, mare!! M'han dit que m'esperen en el següent càsting a Barcelona!!

—Que bé filla, encara aconseguiràs fama amb tot açò... la mar de content que posaràs a ton pare quan li ho digues!

I se n'anaren, mare i filla, a casa. Les dos totes contentes.

A la setmana següent és el pròxim càsting. Van les dos, mare, i, filla, totes contentes, i amb moltes ganes de poder passar una nova etapa. La cridaren, entra, amb molts nervis, canta una cançó del moment, i la senyora del jurat, li diu:

—Esperem trobar-la en la següent prova!

Sara, donà un crit d'alegria!!

El següent càsting era dins d'un mes, seria un càsting decisiu, i molt complicat de passar. Després d'aquest càsting, ja anaven les finals, els més decisius i els que més importància tindrien en el futur. Sara contava tot açò a les seves amigues, que es morien de enveja... Totes deien "Sara que afortunada que eres, ja m'encantaria a mi presentar-me a un càsting i aplegar tan lluny com tu".

Quan passa un mes, un mes molt llarg per a Sara, ja és l'hora d'arreglar-se i dirigir-se a Barcelona. Hi havia una infinitat de gent. No hi cabia ningú mes. A Sara, l'esperaven més de dos hores de cua. Després d'esperar, i esperar, quan li toca el seu torn, està molt, molt, molt nerviosa. Té por que després de tants dies no puga passar!

La mare de Sara està igual que ella o, fins i tot, pitjor!

Quan Sara ix de la sala de proves diu:

—Sí mare, sí!! M'han dit que m'esperen al pròxim!!!

—Ai —va cridar la mare— quina alegria que em dónes!!! Tinc unes ganes de veure com cantes a la televisió!

El pròxim càsting ja seria on es quedarien amb els participants definitius del concurs. Era dintre d'una setmana, una setmana que es va fer molt pesada per a Sara.

Ja era el dia! Era el gran dia decisiu, en què Sara podria entrar al concurs! La nit d'abans, Sara ho passà fatal! Tenia tal nerviosisme que quasi no pogué dormir. Quan ja li tocava, abans d'entrar, li donà una forta abraçada a sa mare. Als cinc minuts, en sortir de l'aula de proves, anà corrents cap a sa mare.

—Mare, sí, entre en el concurs, només som 10 participants, estic entre els millors! —deia amb moltíssim emoció, Sara.

—Filla, qui m'anava a dir a mi que tu et faries una xiqueta tan famosa! —va dir la mare d'emocionada, la mare.

Totes dos contentes anaren cap a casa. Ara a Sara, l'esperaven moltes actuacions, actuacions per a la televisió. Actuacions que veurien més de mig país. Actuacions que donarien un gran pas al futur de Sara.

Només hauria de fer 5 programes. 5 programes en els quals el jurat havia d'elegir qui seria el premiat. Els programes començaven a setembre. Justetament l'escola també. Sara no podia deixar de faltar a les classes. Per això, tenia unes classes particulars a casa. En els seus pocs descansos, aprofitava per a fer els

deures, que els enviava per mail. Sara treballava molt dur.

El primer dia que tenia el concurs, Sara estava molt nerviosa. Havia preparat una cançó molt bonica, que deixaria bocabadat el públic. Al mateix temps, tota la fama que estava tenint Sara, cada vegada l'allunyava més de les seves amigues. No passava tant de temps amb elles, estava perdent la seva amistat. Però, amb tanta fama i tanta riquesa, li tenia igual l'amistat d'uniques xiquetes que mai aplegarien a ser com ella.

Passava el temps i passaven els programes. Programes que eren líders en audiència. El dia que arribà la final, eren quatre concursants, entre ells Sara. Al principi del programa n'expulsarien a un, després n'expulsarien a un altre, i més tard, se'n quedarien dos, entre aquests dos el jurat hauria d'elegir el guanyador del programa. El que el guanyaria s'enduria un premi: fer una gravació d'un disc, tota una gira pel país i 100.000 €. Era una gran fortuna, tenia gira i disc.

S'acostava la nit de la final, Sara tenia molt de treball, quasi no dedicava temps a l'escola, tot i que estava a l'últim curs de secundària. Si volia tindre una carrera i ser una estrella del pop i de la televisió ho tindria molt complicat. Últimament ja ni feia els deures, s'estava allunyant cada vegada més dels amics de tota la vida, de l'escola i veuríem què més passaria en aquesta història de la fama.

El dia de la final, Sara es despertà aviat i se n'anà a assajar la cançó, la cançó decisiva, la que la faria guanyar tota la fortuna, o no. Era l'hora de començar el programa, el plató estava replet de gent.

Sara amb uns nervis increïbles, cada minut era una hora per a ella.

Primer cantaren els quatre concursants, poc a poc. Després digueren qui se salvava i qui no. Aplegà el moment, el presentador diu:

-Senyores, senyors, molt bona nit a tothom, esperem que estigueu passant-ho bé. L'hora de dir qui és el primer concursant que se'n va, aquesta nit, ha aplegat. Per tant, el jurat, pensa, que qui se n'ha d'anar és... Martí Valls.

Martí, molt trist i molt disgustat, se n'anà del programa.

Sara es posa prou contenta, no se n'anava, això volia dir que tant el jurat com l'audiència li tenien molt d'afecte. Segons anava passant la nit, Sara estava més nerviosa.

Era l'hora de la següent expulsió. I ara li toca anar-se'n a Irene Roig. Només quedaven Sara i Joan. Era increïble, Sara havia aplegat a la gran final.

Ara cantaren una altra cançó, una que mai havien cantat. El jurat es quedà impressionat de com ho va fer Sara.

Després dels anuncis, era l'hora de dir qui era el guanyador.

El presentador, s'alçà i digué:

-Ha aplegat el moment decisiu, el moment en què anem a saber qui és el guanyador d'aquest programa, la Va edició, de *Joves Estrelles*. Els nostres participants han treballat molt dur i es mereixen el gran premi tots. El que passa és que tan sols pot haver un

guanyador. Ara anem a dir, qui és el que es mereix el gran premi. Tenim dos grans participants que han aplegat molt lluny, ells són: Sara i Joan. Dos grans xics que s'ho mereixen molt. Treballen molt dur, tenen ganes, i se'l mereixen els dos. I ara és el moment de dir qui és el guanyador. El jurat ha pensat que qui es mereix el premi és... SARA PRATS!

Sara es posà a cridar i a plorar d'emoció, el mateix que va fer sa mare i son pare. Havia guanyat el que ella més havia desitjat. Dintre d'un mes gravaria el primer disc. Un disc que el comprarien un 80% del país. A Sara ara li ploviien ofertes de sortir a programes televisius.

Ara Sara està gravant una sèrie, cada vegada està passant més dels estudis. Durant tot el temps del programa, s'havia passat Nadal. Ara és any nou, estan en gener, i estan gravant una sèrie per a juny. Acabarà de rodar-la en maig i es podrà centrar en els estudis.

D'altra banda, els pares de Sara, la notaven molt canviada. Sempre havia sigut una xiqueta molt centrada en els estudis, i quasi mai parlava mal a sos pares, cosa que ara sí que feia. Els pares es preguntaven a tot hora: "per què la nostra filla està tan canviada? ella sempre havia sigut una xiqueta molt responsable del seu treball, i quasi mai ens parlava malament. Ella sempre havia sigut molt bona filla, per què esta canviant tant?"

Després d'acabar la primera temporada de rodatge de la sèrie, Sara havia de centrar-se en els estudis.

Un dissabte, va decidir quedar amb les seves amigues de tota la vida. Quan es varen vore, es donaren una forta abraçada. Les amigues la notaven molt canviada també. Quan la deixaren en sa casa, es quedaren les seves amigues parlant un poc i comentaren:

—Xiques, no heu notat a Sara molt canviada?—preguntà Marta.

—Tens raó, s'ha fet com més egoista, i més rara. — va afirmar Maria.

—I damunt va fardant que si ella ha conegut aquest famós i a l'altre, que ella ha guanyat... — va comentar també Núria.

—Xiques, siga com siga, açò s'ha de canviar. — els comentà Marta— Sara era una de les nostres, no era una xiqueta malcriada egoista.

Després d'una setmana, tornaren a quedar. Maria, Marta i Núria li ho varen comentar.

—Sara, hem de comentar-te una cosa —va dir un poc nerviosa Marta— volem saber per què has canviat tant. De sobte et fas famosa i ja no t'importen tant les amigues de tota la vida, vas presumint de la fama que tens i damunt t'has fet una xiqueta malcriada, per què Sara?

—Que dius? —va preguntar en to desafiador— No serà que em teniu enveja? Perquè clar, ara jo sóc la millor, la gent m'admira, no com a vosaltres que sou unes pringadetes de poble!

—Mira, Sara, ací ja t'has passat, ens acabes de menysprear, per culpa de la fama, així no vas a tindre futur— Es va defensar Maria

—Escolteu xiquetes, jo no m'he passat, vos recorde el que sou, i ja està! —digué de forma molt recriminatòria Sara.

—A, sí?, com que som unes pringadetes de poble no?—digué Núria— doncs et recordem que abans que tu fores tan famosa, també eres una pringadeta de poble!

—Mireu, no em feu falta per a res, ja que me'n vaig, ja tinc jo prou preocupacions en com serà el meu vestit per a la gira d'estiu.—digué Sara.

Sara se n'anà a sa casa. Li contà a sa mare tot el que havia passat, i sa mare es cabrejà amb ella:

—Sara! T'has passat quatre pobles, —digué molt enfadada la senyora Prats— són les teves amigues, com els has pogut dir això?

—Perquè sí mare, m'han posat molt nerviosa, també, perquè em fan falta a mi eixes? —va contestar la Sara.

—Com que per a què les necessites? Et recorde que t'has passat la vida al seu costat, o no ho recordes?

—Mira, mare, deixa'm en pau. Vaig a arreplegar tot el que hi ha meu en aquesta casa i amb la meua fortuna, em compraré una casa molt millor que aquesta. Em dóna igual els estudis, la família i les amistats.

—Però Sara...

Poc a poc tanta fama estava destrossant-la, acabava de perdre els amics i la família. Però a ella li tenia igual. Ella ja tenia prou amb la fama.

Era juny, el temps que li entregaren les notes. Sara passava de com foren les seves notes, ja tenia el futur assegurat. El dia que li les donaren, s'adonà que havia de repetir curs, però, ella renuncià, i digué que no volia estudiar més, ja tenia prou amb el que tenia.

Ara se n'anava de gira, tota sola, sense família, sense amics, sense res! Completament sola. Durant la gira, pensava en tot el que li havia passat. Però intentava no donar-li importància. El seu disc havia tingut molt d'èxit, la gira també era tot un èxit, però dels 100.000€ ja no li quedava res. S'ho havia gastat tot en la casa nova. Però, d'altra banda, tenia diners dels concerts de la gira.

Durant dos anys, a Sara, tot li anava molt bé. Fins que com tot famós, aplega una etapa roïna per a ella. Aparegué una nova cantant joveneta que la copiava. Totes les grans admiradores de Sara, passaren a ser admiradores de l'altra. Ara la criticaven en tots els programes televisius de premsa rosa. Caigué en la gran ruïna. No tenia, ni família, ni amics, ni res. Ara s'avergonyia de tot el que va dir a sa mare i a les seves amigues. Aprengué la lliçó de com era de dolenta la fama. Primer molta fama i molta riquesa, i després morir-se de fam.

Sara intenta parlar amb sa mare. Què havia de fer sa mare, era la seva filla, i estava mirant com es moria. Aleshores li digué que podia tornar a casa. També parlà amb les seves amigues i intenta

solucionar-ho. S'averkonyia de no haver estudiat.
Aprengué la lliç i ara treballa de traductora.

Sara troba un home amb qui va tindre dos filles.
Es casà amb ell i ara és molt feliç, fins i tot, més feliç
que quan tenia tanta fortuna.

Els diners no són la clau per a ser feliç.